

Merhaba Sevgili Çocuklar,

Nasılsınız bakalım 20. görüşmemizden bu yana? Malzemelerinizi hazırlayabildiniz mi? Harika! O zaman oyunumuz için ayağa kalkabiliriz. Oyunumuzun adı 1-2-3 oyunu. Daha önce buna benzer bir oyun oynamıştık, hemen hatırlayacaksınız. Ben 1 dediğimde odanın içinde yürüyeceğiz, 2 dediğimde heykel olup kıpırdamadan bekleyeceğiz, 3 dediğimde olduğumuz yerde zıplayacağız. 1’de yürüyeceğiz, 2’de heykel olacağız, 3’te olduğumuz yerde zıplayacağız. Şimdi hazırsak başlayalım. 1, yürüyoruz, 1, 3, 1, 2, heykel oldunuz mu, 3, haydi zıplayın o zaman, 3, 2, 1, 1, 3, 3, 2, 1, 3, 2, 3. Şaşırmadan yaptınız, tebrik ederim. Şimdi biraz dinlenme zamanı. Hadi yine halımızın üstüne sırtımız dik bir şekilde bağdaş kurup oturalım. Kollarımızı çapraz yaparak kendimize şöyle güzelce sarılalım ve öyle kalalım. İsteyenler burada gözlerini kapatabilirler. Şimdi sakince burnumuzdan nefes alıyoruz ve yine burnumuzdan sakince veriyoruz. Şimdi ister içimizden, istersek yüksek sesle **“Güvendeyim.”** diyoruz. “Güvendeyim.” Ve yine sakince burnumuzdan nefes alıp veriyoruz. Bu kez de **“Kendim olmayı seviyorum.”** diyoruz, ister içimizden istersek yüksek sesle. Ben bunu yüksek sesle söylemek istiyorum; “Kendim olmayı seviyorum!” Şimdi ellerimizi birbirine sürtüyoruz ve ısınınca gözlerimizin üzerine koyuyoruz. Artık gözlerimizi yavaş yavaş açabiliriz. Nasıl, dinlenmiş hissediyor musunuz? Çok sevindim.

Farkında mısınız, bugün dostlarımızın hiç sesi çıkmıyor. Kaplıcaya girmekten vaz mı geçtiler acaba? Ne? Siz cevapları çoktan gönderdiniz bile mi? Harika bir haber bu. Tekerlemeyi bir de birlikte söyleyelim mi? Bu arada duydum ki bazılarınız ben başta tekerlemeyi hızlı okuduğumda onu söylemekte zorlanıyormuş. Bu uyarınız için çok teşekkür ederim. İsterseniz tekerlemeyi çok yavaş bir şekilde söyleyelim. Sonra biraz daha hızlı söylemeye deneriz, olur mu? **Bizde bize biz derler, sizde bize ne derler?** Nasıl, böyle biraz daha kolay geliyor galiba kulağa değil mi? Haydi bir kez daha deneyelim birlikte, bu kez biraz hızlı. **Bizde bize biz derler, sizde bize ne derler?** Vay, hepiniz ezberlediniz ha? Aa, Galima anlatıyor şimdi; sizin sayenizde kaplıcada hem bir güzel ısınmışlar hem de çok eğlenmişler. Sonra da otellerine giderek dinlenmişler. Sabah yine buluşmuşlar arkadaşlarıyla. Şimdi yoldalarmış, kahvaltılarını Maşukiye’de yapmaya karar vermişler. Burası Kartepe’ye çok yakın, insanların dinlenmek, doğayla baş başa olmak için gittikleri doğa harikası bir alanmış. Dostlarımız buranın ünlü köy kahvaltısını çok merak ediyorlarmış. Kapıya geldiklerinde, evet, yine kapı kapalıymış. Yusuf kapıdaki kâğıdı alıp okumuş. Kağıtta şöyle yazıyormuş;

**Gördün bu güzel yeşillikleri, çiçekleri;
Duydun kuşların, cırcır böceklerinin,
Şelalenin ve derenin şen sesini.
Dokundun toprak ananın kalbine,
Ağacın gövdesine.
Kokladın rengârenk çiçekleri
Ve pişen taze ekmeğin kokusunu.
Tattın dalındaki al kirazın
Bal tadını.
Düşün şimdi,
Teşekkür et belki.
Hangi organların
Hediyeydi tüm bunlar sana?
Söyle adlarını,
Bul kapının anahtarını.**

Ben düşündüm ve teşekkür ettim bu güzellikleri yaşamamı sağladığı için tüm organlarıma. Siz bulabildiniz mi görmemizi, duymamızı, koklamamızı, tat almamızı ve dokunmamızı sağlayan organlarımızı? Efendim? Duyamıyorum seni daha yüksek sesle söyleyebilir misin lütfen? “Gözlerimizle görüyoruz, kulaklarımızla duyuyoruz, burnumuzla kokluyoruz, dilimizle tat alıyoruz, derimizle dokunup hissediyoruz.” diyorsun, çok doğru. Genel olarak bunlara duyu organları mı diyoruz? Evet, bu da doğru. Harika, buldunuz işte cevapları. Duyu organlarımızın ne kadar önemli olduğunu mu anladınız? Evet, ben de şimdi fark ettim. O zaman tüm bu organlarımıza teşekkür ettikten sonra bunları bir de dostlarımıza gönderelim.

Uç uç Tipoti'ye

Uç uç Galima'ya

Uç uç Pako'ya

Uç uç büyükanneye.

Evet! İşte açılmış kapı ve girmişler içeriye. İçerisi mis gibi taze pişmiş köy ekmeği kokuyormuş ve köy ürünleriyle dolu harika bir kahvaltı masası da onları bekliyormuş. Bu nefis yiyeceklerle bir güzel karınlarını doyurup gezmek için çıkmışlar. Dere boyunca şelaleye kadar yürümüşler. Derenin içine ve etrafa atılmış çöpler onları üzmüş yine. Hep birlikte çöpleri toplayıp, yanlarında getirdikleri çöp torbalarına koyarak geri dönüşüm kutularına atmışlar. Gezerken karşılaştıkları kuşlar, kirpi, tavşan, kaplumbağa ve deredeki balık dostlar onlara teşekkür eder gibi bakmışlar. Kartepe'ye doğru vadi içinden yürümüşler. Hem etrafı seyretmek hem de elma, ceviz ve kiraz bahçeleri içinden yürümek keyiflerini az da olsa yerine getirmiş. Kiraz bahçesinde çalışan yaşlı bir çift, onları kiraz bahçelerine davet edince daha da keyiflenmişler. Dalından topladıkları Kocaeli'nin ünlü yarımca kirazlarını afiyetle yemişler. Teşekkür ederek oradan ayrılmışlar.

Menekşe Yaylası, Eskihisar Kalesi, Tahtalı Göleti, Beşkayalar Tabiat Parkı, Darıca Kalesi, Osman Hamdi Bey Müze Evi, Çoban Mustafa Paşa Külliyesi, Selim Sırrı Paşa Konağı'nı gezerek yeniden yola çıkmışlar. Gezdikleri her yerde nehirleri, dereleri, gölleri kontrol etmişler. Tabiat ananın buradaki insanlara sunmuş olduğu bir başka güzelliğe getirmiş yol onları. Ballıkayalar Tabiat Parkı'yı burası. 200 milyon yaşındaki bu tabiat parkında yüzlerce bitki, onlarca memeli hayvan, 50'ye yakın kelebek, yaklaşık 110 ayrı kuş, 20 kadar farklı orkide türünü yıl boyunca gözlemlemek mümkünmüş burada. Ballıkayalar Deresi'nin kireç taşlarını aşındırmasıyla oluşmuş bir vadiymiş aslında burası. Su samuru, yaban domuzu, karaca, tilki, çakal, yaban tavşanı, porsuk, sincap ve sansar gibi türler alanda görülebiliyormuş. Sıklıkla ziyaret edilen bu bölgede yürüyüş, kaya tırmanışı, kamp, piknik, doğa fotoğrafçılığı, kuş, kelebek ve çiçek gözlemi yapılmaktaymış.¹ Göletler, Ballıkaya Deresi, şelaleleri, bitki-hayvan çeşitliliği, kuşları, kelebekleri, orkideleri ile bir huzur merkezi gibiymiş. Doğruluğu bilinmeyen bir söylentiye göre, zamanında bu vadi arıların mesken tuttuğu bir yermiş. Tüm vadi içindeki mağara ve kayalıkları kovan olarak kullanan arılar, burada oldukça fazla bal üretirlermiş. Hal böyle olunca da gel zaman git zaman buranın adı Ballıkayalar olmuş.² Dostlarımız burada da dere, gölet ve şelaleleri gezip kayalara tırmanmışlar. Gerçekten bu gezi esnasında birçok hayvan ve bitkiyle karşılaşmışlar. En çok da kelebekleri... Tipoti ve Galima kelebekleri görünce birbirlerine bakıp derin bir iç

¹ <https://www.ntv.com.tr/amp/galeri/seyahat/200-milyon-yillik-ballikayalar-tabiat-parki-doga-tutkunlarinin-vazgecilmez-adresi,wSIBjsimA06FzPfLADpKQQ>

² <https://www.google.com.tr/amp/s/www.bizevdeyokuz.com/ballikayalar-tabiat-parki-rehberi/amp/>

geçirmişler. Mavi kelebeği hatırlamışlar. Buradan hiç ayrılmak istemeseler de yola düşüp verdikleri sözü yerine getirmeleri gerekiyormuş. Halıları ile ünlü Hereke'ye doğru yola çıkmışlar. Denizin hemen dibinde bembeyaz bir köşkün önünde durmuşlar. “Ne kadar küçük bir fabrika” diye düşünmüş bizimkiler. İçeri girmek istemişler ama kapı yine kilitliymiş. Üstünde bir kağıt varmış ve kağıtta şöyle yazıyormuş;

Girmek istiyorsan
Bu ilginç köşkten içeri,
Çözmelisin kafamı karıştıran
Bu işlemi.
“İki saat
Kaç dakikadır?” dediler.
Bilemedim kaçsam mı kediler?

Tipoti, kara kara düşünmeye başlamış. Bulamıyormuş bir türlü sorunun cevabını. Siz bulabildiniz mi? Çok mu kolay? Aa, gerçekten mi? 1 saat 60 dakika olduğuna göre 2 saat de 2 tane 60’tır. Bunun için 2 ile 60’ı çarparız. Ay ne kolaymış. Biriniz bir şey söylüyor sanırım. Çarpabileceğimiz gibi istersek 2 tane 60’ı toplayabiliriz de diyorsun. Bu da çok kolay bir yöntemmiş gerçekten. 60’ı, 2 ile çarpınca ya da 2 tane 60’ı toplayınca 120 yapıyor diyorsunuz. Doğru, çok teşekkürler. Hadi sözlerimizi söyleyip gönderelim dostlarımıza.

Uç uç Tipoti’ye

Uç uç Galima’ya

Uç uç Pako’ya

Uç uç büyükanneye.

Kapı açılmış gerçekten. İçeriye girdiklerinde Nagihan, görevliye “Halı fabrikası değil mi burası. O zaman niye buraya geldik ki biz?” diye sormuş. “Anlatayım.” demiş görevli. “Yaklaşık 170 yıl kadar önce, ilk özel dokuma fabrikası açılmış. Birkaç yıl sonra da Osmanlı Devleti’ne devredilmiş. Dokuma fabrikası iken getirtilen makinelerle üretim

alanı genişletilmiş, halı üretimi de eklenmiş. Yün ve ipek ipliklerle çok ince bir şekilde dokunan halılar, tüm dünyada tanınan bir marka olmaya başlamış. 31. Osmanlı padişahı olan Sultan Abdülmecid, Dolmabahçe Sarayı'nı dünyanın en iyi halılarıyla döşemek istiyormuş ve halı üretimine geçilmiş. Hem bu fabrikada hem saray bahçesindeki atölyede, sadece saray için halılar dokunuyormuş. Desenlerin ve halıların başka bir yerde kullanılması yasakmış. Beylerbeyi Sarayı'ndaki geniş halılar, koltuk ve perdelerde kullanılan kumaşlar; Çırağan Sarayı'nda bazı halılar bu fabrikada dokunmuş. Aradan epeyce bir zaman geçmiş ve halıların ünü iyice yayılmış. Yurt dışından insanlar bu halıları görmek için gelmeye başlamışlar. Hatta Alman İmparatoru ve İmparatoriçesi de bunun için Hereke'ye gelmeye karar vermişler. İşte o zaman 34. Padişah II. Abdülhamit'in emriyle bu köşk yaptırılmış. İlginç bir yapılaş öyküsü var ama. İstanbul'daki Yıldız Sarayı'nda sadece 3 haftada yapılmış, gemilerle de parçalar halinde taşınmış ve parçalar bir günde birleştirilerek köşk bu hale getirilmiş. Yurt dışından birçok devlet görevlisi de gelip bu köşkte kalmış. Onlara bu fabrikada dokunan ipek hediyeler verilmiş. Yani burası yurt dışından gelen misafirler için 3 haftada yaptırılan bir köşk, fabrika başka bir yerde. Ama buranın halıları, ipek döşemelikleri, perdeleri Hereke dokumadır." demiş gülümseyerek. Çok ilginç bir hikâyesi varmış gerçekten buranın.³ En güzel yarımca kirazı burada yetiştiği için burada da kiraz yemiş bizimkiler. Ünlü Değirmendere fındıklarından yemek için Gölcük'e gitmişler.

Buradan da yeşil ve mavinin buluştuğu Kandıra ilçesine geçmişler. İlk olarak Bağıranlı ve Cebeci sahiline giderek meşhur Kandıra yoğurdundan yemişler. Yolunuz düşerse tadına muhakkak bakmanızı tavsiye ediyormuş dostlarımız. Kandıra, Kocaeli'nin Karadeniz'e kıyısı olan tek ilçesiymiş. İlçede 3 tane dere varmış. Bunu duyan dostlarımız gözlerini ve kulaklarını dört açıp etrafı incelemeye başlamışlar. Ama her şey yolunda görünüyormuş. Sırada Kefken Adası varmış, buranın da plajları ve koyları çok ünlüymüş. Kovanağzı Koyu'nun kumsalında gezdikten sonra Pembe Kayalar'a gitmişler. Gerçekten kayaların rengi pembeymiş. Burada da dikkatle suluk alanları kontrol etmişler. Burada da her şey yolunda gözüküyormuş. Sırada sahili ve doğal güzelliğiyle ünlü Kerpe varmış. Kumsalda yürümüşler biraz. Babadağı'na çıkıp etrafı kuşbakışı izlemekten olmazmış elbette. Ormandan yürüyerek Miço Cennet Koyu'nu ve sahilde denizin aşındırmasıyla şekillenen Kartal kayalarını gezmişler. Kocaeli'nin her yeri birbirinden güzelmiş gerçekten; hayran kalmışlar.

Ünlü Sarısu Deresi'nde ve çevresinde gezerken deredeki balıkların çok yavaş hareket ettiğini fark etmişler. Burada kamp yapanlar da birkaç gündür deredeki balıklarda bir gariplik olduğunu söylemişler. Gerekli kurumlar aranmış hemen. Yapılan inceleme sonrası, yanlış ilaçlama yapan bazı çiftçilerin dere suyunun kirlenmesine sebep oldukları ortaya çıkmış. Bölgedeki çiftçilerle toplantılar yapılarak bu durum onlara

³ <https://tr.wikipedia.org/wiki/Hereke> [hal%C4%B1s%C4%B1](https://www.kocaeli.bel.tr/tr/main/pages/tarihi-mekanlar/232)
<https://www.kocaeli.bel.tr/tr/main/pages/tarihi-mekanlar/232>

anlatılmış. Ziraat mühendisleri, bu konu ile ilgili olarak çiftçilere eğitimler vermeye başlamışlar. Bir yandan da görevliler dereyi temizlemek için çalışıyorlarmış. Artık gönül rahatlığı ile dönebilirlermiş. Şehre geldiklerinde belediye başkanının bu çevreci çocuklara bir sürprizi varmış. Onlar için yöresel yemeklerden oluşan bir masa hazırlatmış. Ayrıca her birinin önünde birer kutu pişmaniye, birer kutu da Değirmendere fındığı varmış. Arkadaşları onlara masadaki yemekleri tanıtmışlar. “Bu umaç çorbası, bu ciğceli kavurma, yahni, bu cevizli börek, bu ciğceli yumurta, tavuklu keşkek, mantar böreği, akıtma, cızlama, mancar yemeği, ebe gümeci, ev makarnası, mancarlı Kandıra pidesi, dartı, diğerleriyle de daha önce tanışmıştınız. Kandıra yoğurdu, Yarımca kirazı, Değirmendere fındığı ve pişmaniyemiz.” demişler gülererek. Yemeğe başlamadan önce belediye başkanı çevreyi korudukları için hepsine teşekkür etmiş. Büyükanne de misafirperverlikleri ve dostlukları için hepsine teşekkür etmiş. Yemeğe başlamışlar, yemeklerin hepsi çok lezzetliymiş. Pako da mutluluktan kuyruğunu sallıyormuş, baksanıza. Yemekten sonra büyükanne keseyi belediye başkanına uzatmış ve ondan rica etmiş bir sonraki gidecekleri şehri seçmesini. Başkan elini kesenin içine sokmuş, karıştırmış ve oradan bir kâğıt çekerek dışarı çıkarmış. Çok ilginç şeyler yazıyormuş kâğıtta.

Ege Bölgesi’ndedir.

Doğa harikası bir ildir.

Yaz oldu mu herkes

Oraya gitmektedir.

Alfabenin 16. harfiyle başlar ismi.

Bodrum, Marmaris ünlü ilçeleri,

Haydi gel söyle adını.

Ezberle manisi

Sevindir ahalisini.

Mani ise şöyleymiş:

Dalama’nın çalıları

Gezerim yalıları

Yüreğimden severim.

Şu yaşlı kadınları.

Ne güzel maniymiş ama bizimkiler bulamamışlar bir türlü bunun hangi il olduğunu hem de maniye ezberlemeleri gerekiyormuş. Siz hem şehrin ismini bulup hem de maniye ezberleyerek onlara yardımcı olabilir misiniz? Harika, dostlarımıza sürpriz yaparız bir sonraki buluşmamızda. Bizimkiler tüm arkadaşlarıyla vedalaşıp onlara teşekkür etmişler ve geldiklerinde onları tekrar ziyaret edebilmek için adreslerini almışlar. Diğerleri evlerine, bizimkiler otellerine gidip bir güzel dinlenmişler. Bir sonraki buluşmamızda işaretlediğimiz haritaları ve mavi boyalı kaleminizi yanınıza almayı unutmayın. Yeniden görüşünceye kadar kendinize çooooook iyi bakın ve hoşçakalınnnnn!